

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/278/2020
Identifikačné číslo spisu:	5313211972
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5313211972.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ Q. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, 2/ P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX, 3/ PaedDr. T. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, všetci právne zastúpení: Advokátska kancelária VARMUS, s. r. o., so sídlom Palárikova 83, Čadca, IČO: 36 863 203, proti žalovanému: S. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, právne zastúpený: JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o., so sídlom Nová Bystrica 850, IČO: 36 416 525, o uloženie povinnosti strpieť zápis vlastníckych vzťahov v evidencii nehnuteľností na liste vlastníctva, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júna 2020 sp. zn. 7Co/20/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. júla 2019 č. k. 10C/331/2013 - 208 určil, že žalovaný je povinný strpieť zápis do katastra nehnuteľností, že novovytvorená parcela KN-C č. XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 27 m2 v kat. území H., ktorá bola vytvorená z parcely KN-C č. XXX zapísanej na LV č. XXX podľa geometrického plánu číslo: OS Čadca 10C/331/2013, XXXXXX-XX/XXXX., ktorý vyhotovila Ing. Y. Q., znalec z odboru geodézie a kartografie dňa 29.10.2018 a ktorý bol úradne overený Okresným úradom v Čadci, katastrálnym odborom dňa 08.11.2018, pod číslom: XXXX/XXXX patrí do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 1/ v podiele 1 a do dedičstva po neb. Poručiteľovi F. N., zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H. XXX v podiele 1. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom 1/ - 3/ priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení poukázal na to, že žalobcovia sa pôvodne domáhali aj určenia, že sporná časť nehnuteľnosti patrí do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 1/ v podiele 1 a patrila v čase smrti do podielového spoluvlastníctva nebohému manželovi žalobkyne 1/ zomr. F. N. v

podiele 1. Súd prvej inštancie však uznesením č. k. 10C/331/2013-43 z 13. júla 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/16/2016 z 28. januára 2016 zastavil konanie v tejto časti, nakoľko mal za to, že ide o prekážku rozhodnutej veci v konaní pod sp. zn. 10C/548/1991 o určenie hranice, kde bolo právoplatne rozhodnuté o určení vlastníckeho práva spornej nehnuteľnosti v prospech žalovaného.

1.2 Súd prvej inštancie uviedol, že žaloba vo zvyšnej nezastavenej časti, ktorá bola predmetom tohto konania, nebola žalobou o určenie vlastníckeho práva, ale išlo o žalobu o ochranu vlastníckeho práva žalobcov. V danom prípade zásah žalovaného do vlastníckeho práva žalobcov spočíval v tom, že hoci žalovaný nie je skutočným vlastníkom spornej nehnuteľnosti, je formálne zapísaný v príslušnom katastri nehnuteľností ako výlučný vlastník, pričom žalovaný odmietal dohodu so žalobcami o vykonanie zápisu v prospech žalobcov mimosúdnu cestou.

1.3 V konaní súd prvej inštancie neposudzoval otázku vlastníckeho práva, či toto prináleží žalobcom alebo žalovanému, nakoľko mal za to, že medzi stranami sporu resp. ich právnymi predchodcami bolo v minulosti viacero súdnych konaní, pričom posledným súdnym konaním bolo konanie vedené na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10C/86/2009. V predmetnom konaní sa súd prejudiciálne zaoberal aj otázkou vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľnosti s poukazom na existenciu dvoch právoplatných rozhodnutí súdov, v ktorých predmetom meritórneho posúdenia bola otázka vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľnosti, pričom každým rozhodnutím bola otázka vlastníckeho práva rozhodnutá inak, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/709/1966 v prospech žalobcov, resp. ich právneho predchodcu a v druhom prípade v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/548/1991, naopak v prospech žalovaných, ktorí boli právnymi predchodcami žalovaného v tomto konaní. S odkazom na skutkový stav veci o držbe a právnych úkonoch, nakladania so spornou časťou nehnuteľnosti stranami sporu a ich právnymi predchodcami dospel Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/86/2009 k záveru, že pravými vlastníkmi a oprávnenou stranou pre poskytnutie ochrany vlastníctva k spornej časti nehnuteľnosti je strana žalobcov. Z odôvodnenia rozhodnutia v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009 ďalej vyplývalo, že právní predchodcovia žalobcov dlhodobou držbou spornej časti nehnuteľnosti nadobudli vlastnícke právo k nej titulom vydržania a následne žalobcovia k nej vlastnícke právo nadobudli darovacou zmluvou a spornú časť nehnuteľnosti dodnes užívajú, pričom naopak právní predchodcovia žalovaných neboli vlastníkmi spornej časti nehnuteľnosti, ani ju nedržali.

1.4 Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na žalobcami navrhovaný spôsob ochrany vlastníckeho práva podľa § 126 Občianskeho zákonníka, nebol dôvod im neposkytnúť ochranu bez pochybností zisteného a preukázaného vlastníckeho práva žalobcov k spornej časti nehnuteľnosti proti žalovanému ako nevlastníkovi, ktorý bez existencie vlastného platného právneho titulu nadobudnutia vlastníctva k spornej časti nehnuteľnosti (len na základe zápisu existujúceho v katastri nehnuteľností ako dôsledku právoplatného rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 10C/548/91-96 zo dňa 31.03.1993), do tohto práva žalobcom zasahuje. Správnosť rozhodnutia Okresného súdu Čadca v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009 potvrdil aj Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 5Co/334/2011 zo dňa 12.12.2011.

1.5 S poukazom na princíp právnej istoty a zásadu nedotknuteľnosti vlastníctva garantovanú Ústavou SR po vyhodnotení všetkých skutkových okolností a vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcov na ochranu ich vlastníckeho práva bola dôvodná. Naposledy bola žalobcom, resp. ich právnym predchodcom poskytnutá ochrana ich vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľnosti v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/86/2009, pričom s poukazom na princíp právnej istoty súd prvej inštancie aj v tomto konaní poskytol žalobcom ochranu ich vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie mal za to, že neboli žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009 odchýliť. Zároveň uviedol, že pri posudzovaní otázky vlastníckeho práva bolo potrebné vychádzať z rozhodnutia vydaného v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009, nakoľko išlo o posledné rozhodnutie po viacerých vzájomných sporoch medzi právnymi predchodcami žalobcov a žalovaného a práve v tomto konaní sa súd zaoberal otázkou vlastníckeho práva a posudzoval aj skoršie protichodné rozhodnutia. Poukázal na to, že v konaní pod sp. zn. 10C/548/1991 išlo o tzv. technické určenie hranice susediacich pozemkov vychádzajúc z odborných zistení znalcov a mapových podkladov, bez toho, aby

bola braná do úvahy reálna deľba nehnuteľností a nadobudnutie vlastníckeho práva titulom vydržania právnymi predchodcami žalobcov. Pokiaľ teda právni predchodcovia žalovaného neboli vlastníkmi spornej časti nehnuteľnosti nemohli na žalovaného platne previesť spornú časť nehnuteľností a v tejto časti bola darovacia zmluva, na základe, ktorej bol žalovaný zapísaný do katastra nehnuteľností, neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. júna 2020 sp. zn. 7Co/20/2020 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ - 3/ v plnom rozsahu.

2.1 Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ vyhovel žalobe žalobcov tak ako bola formulovaná. V predmetnej veci sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti vo vzťahu k žalovanému o strpenie zápisu vlastníckeho práva žalobcov a to napriek tomu, že by v podanej žalobe alebo v priebehu konania preukázali, že žalovanému splnenie takejto povinnosti vyplývalo zo zákona, z právneho vzťahu, prípadne inej právnej skutočnosti. Žalobcami formulovanú žalobu nebolo možné považovať za žalobu v zmysle § 137 písm. a) CSP a ani za žalobu v zmysle § 137 písm. b) CSP, nakoľko nimi navrhovaný spôsob usporiadania vzťahov nevyplyval ani z osobitného predpisu.

2.2 Obe strany sporu zhodne tvrdili, že podkladom pre uloženie takejto povinnosti by muselo byť rozhodnutie súdu, prípadne iná právna skutočnosť, ktorá by už konštituovala alebo deklarovala vlastnícke právo žalobcov k nimi označenej nehnuteľnosti. Podľa odvolacieho súdu žalobcovia na jednej strane tvrdili, že je tu takáto právna skutočnosť v podobe rozsudku Okresného súdu v Čadci č. k. 10C/86/2009-100 zo dňa 24.06.2011, napriek tomu sami žalobou v predmetnej veci žiadali vo vzťahu k žalovanému určiť, že sporná nehnuteľnosť v nimi žiadanej miere patrí do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 1/ a jej zomrelého manžela. V tejto časti však súd konanie zastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu v Čadci v konaní pod sp. zn. 10C/548/91.

2.3 Odvolací súd zároveň poukázal na to, že súd prvej inštancie si vo svojom rozhodnutí sám odporoval, keďže na jednej strane zastavil konanie v časti určenia vlastníckeho práva z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 10C/548/91-96 z 31. marca 1993, v ktorom bola vyriešená otázka vlastníctva k spornej nehnuteľnosti v prospech žalovaného a na druhej strane v rozpore s týmto rozhodnutím uložil žalovanému povinnosť strpieť zápis do katastra nehnuteľností o vlastníctve, resp. podielovom spoluvlastníctve žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela. Za základ vzal rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 10C/86/2009-100 z 24. júna 2011, v ktorom súd poskytol ochranu žalobkyne 1/ a jej nebohému manželovi ako nespochybniteľným vlastníkom sporného pozemku. Podľa odvolacieho súdu prehliadol však tú skutočnosť, že v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009 bol riešený spôsob užívania sporného pozemku a aj keby boli prejudiciálne riešené a skúmané vlastnícke vzťahy, nebol by spôsobilým pre zápis vlastníctva žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela do katastra nehnuteľností. Práve z toho dôvodu tak žalobcovia hľadajúc spôsob zápisu do katastra nehnuteľností v podanej žalobe žiadali okrem uloženia povinnosti strpieť zápis do katastra nehnuteľností aj určenie vlastníctva k nimi označenému pozemku vo svoj prospech, vedomí toho, že rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 10C/548/91-96 z 31. marca 1993 bola otázka vlastníctva k spornej ploche vyriešená v prospech žalovaného. Súd prvej inštancie vytvoril podľa odvolacieho súdu právny nezmysel, nakoľko v časti žaloby o určenie vlastníctva konštatoval neodstrániteľnú prekážku konania v podobe res iudicata s poukazom na rozsudok súdu, ktorý vyznel v prospech žalovaného a určil ho za vlastníka nehnuteľnosti a v časti povinnosti žalovaného strpieť zápis žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela ako podielových spoluvlastníkov do katastra nehnuteľností, žalobe vyhovel.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1 Porušenie práva na spravodlivý proces dovolatelia videli v tom, že odvolací súd zamietol žalobu z dôvodu, že hmotné právo nepozná nič také ako strpenie zápisu na list vlastníctva a ide o právny

nezmysel. Dovolatelia pritom uviedli, že odvolací súd mal na daný prípad aplikovať ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka v súlade s článkom 4 základných zásad CSP a dotvoriť právo, nakoľko chýbalo explicitné vyjadrenie v zákone. Zároveň v dovolaní poukázali na priebeh konania ako aj na to, že v minulosti súdy dovolateľom niekoľkokrát poskytli ochranu ich vlastníckeho práva a podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR je poskytnutie takejto ochrany pre účastníkov konania záväzné. Dovolatelia mali za to, že posledným rozhodnutím v tejto spornej veci, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie bol rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 10C/86/2009-100 z 24.06.2011, v ktorom bola žalobcom poskytnutá ochrana ako nespochybniteľným vlastníkom sporného pozemku. Mali za to, že z dokazovania, ktoré súdy vykonali od roku 1996 až doposiaľ je nepochybne preukázané, že žalobkyňa 1/ spoločne s jej nebohým manželom majú právny titul (Darovacia zmluva R I 56/66) na vznik vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, pričom žalovaný ani jeho právni predchodcovia žiaden právny titul v konaní doposiaľ netvrdili ani nepreukázali, vo svojich vyjadreniach poukázali len na konanie vedené pod sp. zn. 10C/548/91, kde však podľa dovolateľov nešlo o určenie vlastníctva spornej plochy. V predmetnom konaní sa určila hranica pozemkov strán sporu.

3.2 Dovolatelia navrhli dovolaciemu súdu zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na nové konanie a priznať im nárok voči žalovanému na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby ho odvolací súd ako neprípustné odmietol a aby mu priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa dovolateľov spočívalo v tom, že odvolací súd zamietol ich žalobu na základe toho, že chýba explicitné vyjadrenie v hmotnom práve ohľadom povinnosti strpieť zápis žalovaného v prospech žalobcov a nedotvoril právo v súlade s § 853 Občianskeho zákonníka a článkom 4 základných zásad CSP.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na

súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

10. Dovolací súd mal za to, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; postup odvolacieho súdu, tak nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí podľa názoru dovolacieho súdu dostatočným spôsobom vysporiadal s tým, prečo zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou dovolateľov, že odvolací súd mal aplikovať ustanovenia § 853 Občianskeho zákonníka a článok 4 základných zásad CSP a dotvoriť právo, nakoľko zákon nepozná povinnosť žalovaného strpieť zápis do katastra nehnuteľností v prospech žalobcov a podľa odvolacieho súdu išlo o právny nezmysel. Dovolací súd uvádza, že síce odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie rozsudkom vytvoril právny nezmysel, avšak s poukazom na to, že na jednej strane konštatoval v otázke určenia vlastníctva neodstrániteľnú prekážku konania v podobe res iudicata (rozhodnutie v prospech žalovaného v konaní pod sp. zn. 10C/548/91) a na druhej strane v rozpore s týmto uložil žalovanému povinnosť strpieť zápis žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela ako podielových spoluvlastníkov do katastra nehnuteľností. Odvolací súd v predmetnej veci zamietol žalobu z toho dôvodu, že takto formulovanej žalobe nebolo možné vyhovieť, nakoľko nespĺňala požiadavky § 137 písm. a) a b) CSP. Podkladom pre uloženie povinnosti žalovaného strpieť zápis do katastra nehnuteľností by muselo byť rozhodnutie súdu, alebo iná právna skutočnosť. Podľa odvolacieho súdu však nebolo možné vychádzať z rozhodnutia v konaní pod sp. zn. 10C/86/2009, nakoľko v ňom boli len prejudiciálne riešené a skúmané vlastnícke vzťahy a toto rozhodnutie nebolo spôsobilým podkladom pre zápis vlastníckeho práva žalobcov do katastra nehnuteľností, preto aj žalobcovia v rámci predmetného konania žiadali aj určenie vlastníckeho práva k nimi označenej spornej nehnuteľnosti.

11. Pokiaľ dovolateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom, pozn.) považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

12. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že žalobcovia neopodstatnene namietajú, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať ich patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť ich dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

13. Dovolateľa zároveň namietali, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko podľa dovolateľov rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

14. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka

hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

15. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Dovolatelia v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP konkrétne neuviedli žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

18. V danom prípade dovolatelia podrobili kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obsírne vysvetľovali, v čom vidia nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za podstatnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.

19. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcov v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.